

Jólamaðurin'

Leif Erik Niclasen

HALLUR AV RANA

Kavin hevur lagt seg sum ein dýna yvir alt landið, og gjøgnum vindeygja síggjast perur og annað jólaprýði, ið Tórshavnar kommuna hevur pyntað gøturnar við og geva hesum kalda novemberdegi eina kenslu av jólum.

Tað er ikki bara hugnin uttanfyri, ið leiðir tankarnar til jólar, tí yvir av borðinum av mær situr Leif Erik Niclasen. Ikki bara líkist Leif Erik jólamanninum við sínum víða, hvíta skeggi, men er hann eins og jólamaðurin, ein týðandi partur av jólinum hjá nógvum figgjarliga sperdum familjum um alt landið.

Hann hevur júst latið seg úr TB húgvuni og tekur nú ein slurk úr hvíta kaffikoppinum, ið stendur á borðinum. Hann virkar mær sera lítillátin har hann situr, hesin maðurin, ið seinastu árin er vorðin kendur í Føroyum fyri sítt arbeiði millum fátøk. Eitt arbeiði, ið mestsum byrjaði av tilvild fyri tjúgu árum síðani.

Prestur bað hann fara

Sum við so nógvum øðrum í føroyska samfelagnum, so hevði fiskur ein týðandi part í byrjanini av hjálpararbeiðinum hjá Leif Erik Niclasen. Tað var nevnliga ein dagin, tá hann sat við døgurðaborðið og át stoktan fisk, at hann hoyrði Bergur Debes Joensen, prest, greiða frá, at um nakar átti nakað av fiski, so hevði leguhúsið í Nesvík tørv á tí.

– Eg ringdi so, mest sum fyri stuttleikar, og segði, at eg var í tí støðu, at eg hevði fisk, men greiddi so frá, at tað var restirnar frá døgurðanum, so tað var neyvan nokk til øll fólkin í Nesvík. Men so spurdi eg hann, um hví hann ikki sum prestur, ein almennur persónur, fór til handlarnar í Føroyum og bað um mat, greiðir Leif Erik frá.

Prestur svaraði Leif Eriki, at sjálvur helt hann, at Leif Erik hevði egnað seg væl til slíkt, og bað heldur hann fara.

– Tað hevði eg einki móti, so eg fór. Nú eru tað tjúgu ár síðani, at eg kom

framvið tann fyrsta handilin og sá, at har var matur, ið tey vóru um at tveita burtur. So eg spurdi, um eg kundi fáa hann. Jú, tað var eg vælkomin til. Tað vóru nakrar tomatir, ið eg fekk. So leiðis byrjaði Hjálpin.

Allir ostarnir blakaðir burtur

Fyrstu tíðina var tað einans til leguhúsið í Nesvík, at Leif Erik samlaði mat til, og tað var mest av tilvild, at hann víðkaði um virksemini til eisini at fevna um onnur.

– Eg lánti eitt Volkswagen rugbreyð frá nøkrum vinum í Kollafirði, ið eg fylti við vørum tvær ferðirnar um vikuna. So koyrði eg til Nesvíkar, har eg gav teimum matin. Tá var ein eldri leiðari, ið dugdi hetta við at taka tað burtur, ið ikki kundi nýtast. Hon var sera takksom fyri matin, og takkaði fyri hjálpina.

Sama summarið sum Leif Erik byrjaði at lata mat til leguhúsið, varð leiðarin yvir køkin skift út, og nýggi leiðarin var ikki so fegin fyri matin frá Leif Eriki.

– Ta einu ferðina hevði eg fingið eina rúgvu av vakuumpakkaðum ostum, ið var farin yvir síðsta söludag. Men av tí, at teir vóru vakuumpakkaðir, so hildu teir sær leingi, serliga tá teir vórðu frystir.

– Eg lat leguhúsinum ostarnar, og tá eg kom aftur næstu ferð, sá eg, at tey høvdu brúkt nakrar, tí teir egnaðu seg so væl til pitsa og tilíkt. Tá eg so kom aftur eina viku seinni, vóru allir ostarnir burtur. Tað undraði meg, og eg spurdi um tey høvdu havt eina veitslu. »Nei,« var svarið, nýggi leiðarin hevði sæð nær seinasti söludagur var, og hevði beint fyri øllum ostunum.

Leif Erik steðgar nú á eina løtu, og tað sæst, at hendingin nívir hann, hóast tjúgu ár eru liðin.

– Eg dugi ikki serliga væl at siga frá í slíkum førum, men eg hevði ynskt, at eg hevði sagt mína hjartans meining við handan leiðaran, sigur Leif Erik aftaná ein løta er gingin.

Var ikki lætt fyrstu ferð

Summarið var nú farið at halla, og við

Eg koyri sjeý dagar um vikuna. Summar dagar byrji eg klokkan tvey og koyri líka til midnátt. Men tað er tað vert, tá tú fært tú eitt smíl, og hoyri børnini rópa, at jólamaðurin er her«

tí trokaði ein spurningur seg varisliga fram í huganum hjá Leif Eriki. Hvat nú? Skuldi hann taka ein steðg frá hjálpararbeiðinum til næsta summar, ella kundi hann hjálpa onkrum øðrum meðan legurnar ikki vóru.

– Eg spurdi so onkran av teimum, ið plagdu at hjálpa mær. Tá segði ein, at hon hevði ein granna, hvørs maður nýliga var deyður, so hon sat eftir sum einkja við fleiri børnum. Hon hevði helst tørv á hjálp.

Skjótt varð avgjørt at vitja hesa kvinnu, og spyrja um hon ynskti hjálp. Men at spyrja um slíkt fyrstu ferð, var ikki so lætt, minnst Leif Erik.

– Vitingu sera varin niðan móti húsunum. Tað var næsta so, at vit ikki torðu at spyrja um teimum tørvaðu hjálp. Men tað vildi hon gjarna. Tað var ikki verri enn so.

Virksemi veksur í vavi

Harfrá byrjaði hjálpararbeiði hjá Leif

Eriki skjótt at veksa, og umfataði tað ikki bara figgjarligar sperdar familjur, men eisini onnur fólk.

– Eg plagdi at koyra mat til nøkur eldri fólk á Eirargarði. Tað var har, at tey spurdu meg, um tey kundu kalla meg fyri jólamannin. Tað hevði eg einki ímóti.

– So vóru tað russararnir. Teir tóku gjarna móti mati, og vóru mest sum ómettiligir. Eg havi koyrt upp í bátar fullar av mati umborð til russarar, ið hava havt tørv á tí.

– At enda vaks so listin yvir einligar mammur og smábarnafamiljur, ið vóru í neyð. Fólk byrjaðu so spakuliga at hoyra um arbeiðið, og tað spreiddi seg yvir alt Føroyar. Í dag koyri kring alt landið.

Enn í dag eru tað fólk, ið leggjast aftrat listanum hjá Hjálpini.

– Eg spyrji vanliga fólk, um tey kenna onkran, ið er einsamallur. Og tá vit selja jólakalendaran, eru tað

